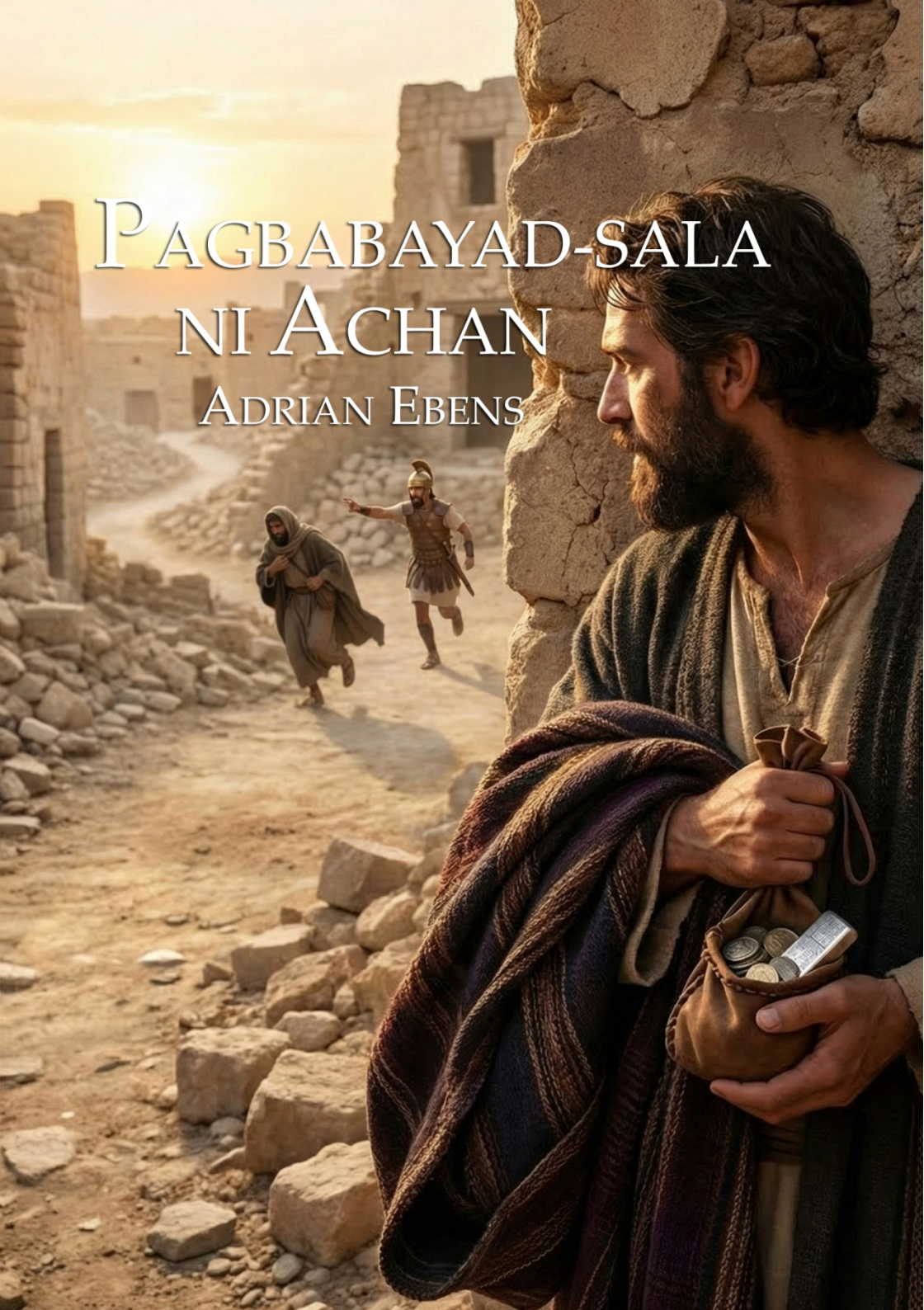

PAGBABAYAD-SALA NI ACHAN

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, 2026

Karapatang-ari © 2026, Adrian Ebens

Maranathamedia.com

Ang moral na karapatan ng may-akda ay pormal na ipinahayag at pinagtibay.

Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang anumang bahagi ng publikasyong ito ang maaaring kopyahin, paramihin, o gamitin para sa komersyal na pakinabang, kabilang ang pagpapadala o paglipat nito sa anumang anyo o sa pamamagitan ng anumang paraan, elektroniko, mekanikal, pagkuha ng sipi, pag-rekord, o iba pa, ng walang paunang nakasulat na pahintulot mula sa tagapaglathala at mga may hawak ng karapatang-ari. Paalala, may bahagi ng mga talata na binigyang-diin ng may akda sa pamamagitan ng paggamit ng makapal na titik upang ipakita at bigyang-halaga ang isang tiyak na punto na hinango mula sa mga nasabing teksto.

Maliban kung may ibang malinaw na pinagmulan na tinukoy, ang mga sipi ng Kasulatan ay kinuha sa *Bersiyong King James*.

Karapatang-ari © 1996, 2004, 2015 ng Tyndale House Foundation. Ginamit nang may pahintulot. Ang mga sipi ng Kasulatan na iniuugnay sa NKJV ay mula sa Banal na Bibliya, ang *Bagong Bersiyong King James*. Karapatang-ari © 1982 ni Thomas Nelson, Inc. Ginamit nang may pahintulot.

Ang mga sipi ng Kasulatan na iniuugnay sa YLT ay mula sa Banal na Bibliya, *Young's Literal Translation*,

Karapatang-ari© 1898, ni Robert Young, na ngayon ay kabilang na sa pampublikong dominyo.

Ang transkriptong ito at lahat ng iba pang publikasyon ng Maranatha Media ay makukuha sa aming website maranathamedia.com upang umorder ng karagdagang mga kopya, mangyaring magpadala ng email sa adrian@maranathamedia.com

Ang transkrip na ito ay

Ipinresenta ni Adrian Ebens

Isinalin sa nakasulat at sinuri ni Adam Pearce at Lorelle Ebens

Ang disenyo ng pabalat ay ginawa ni Adrian Ebens

Larawan sa Pabalat sa Shutterstock

Inilatag ang teksto sa sukat na

10.5/14 gamit ang Palatino Linotype

Inimprenta sa Australia

TRANSKRIP MULA SA
PRESENTASYON NI ADRIAN EBENS
ENERO 3, 2026

PAGBABAYAD-SALA NI ACHAN

Panimulang Panalangin:

Ama, labis po akong nagpapasalamat sa Inyong Salita. Salamat po sa Inyong Sabbath. Salamat po na ibinubuhos Ninyo ang Inyong Espiritu sa amin, ang buhay na dugo ni Hesus. Linisin Ninyo kami sa pamamagitan ng Dugong ito. At, Panginoon, nawa'y kami ay makalapit sa Inyo nang mas malapitan sa Iyo at sa isa't isa hanggang sa makarating tayo sa ganap na kaalaman, sa pananampalataya ng Anak ng Diyos.

Ipinapanalangin ko po na gabayan Ninyo ang aking mga salita habang sama-sama nating binubuksan ang Kasulatan, at pagpalain Ninyo ang lahat ng nanonood. Pagpalain Ninyo ang kanilang mga asawa, ang kanilang mga anak, at ang kanilang mga apo. Nawa'y magkakasama rin tayong lahat sa langit. Ipinapanalangin ko po ito sa pangalan ni Hesus. Amen.

Presentasyon:

Ito ay bahagi ng pananaliksik na ginagawa ko para sa *Mirror Principle*

Part 2. At ang bahaging ito ay tatawaging “Ang Kaharian ng Langit.” Ang Kaharian ng Langit. Pinili ko itong pamagat dahil sa mga pahayag ni Hesus tungkol sa kaharian ng langit at kung ano nga ba talaga ang kaharian ng langit. Mga pahayag gaya ng sinabi ni Hesus na,

Katotohanang sinasabi ko sa inyo, Walang higit na ipinanganak sa mga babae kaysa kay Juan Bautista; subalit ang pinakamaliit sa kaharian ng langit ay higit pa sa kanya. (Mateo 11:11)

Ano ang sinasabi ni Hesus? Na si Juan Bautista ay hindi talaga kabilang sa kaharian dahil mali ang kanyang pagkaunawa sa karakter ng Diyos. Ngunit bago siya namatay, naunawaan niya ito at siya’y nakapasok sa kaharian, bago siya tuluyang pumanaw. At, siyempre, bahagi rin nito ay dahil, hindi ko man ito napanood noon, may isang pelikula na ipinalabas ilang taon na ang nakalipas na pinamagatang “The Kingdom of Heaven”, na tungkol sa mga krusada sa Gitnang Silangan at sa lahat ng karahasan, digmaan, kamatayan, at pagkawasak. At ito’y may kaugnayan sa mga nangyari noong panahon ni Josue at ng mga Hukom. Magkatulad lamang ang sitwasyon at lugar.

Kaya, ano nga ba ang kaharian ng langit? Sinasabi ni Hesus,

Sumagot si Hesus, Ang aking kaharian ay hindi mula sa sanlibutan na ito: kung ang aking kaharian ay mula sa sanlibutan na ito, tiyak na lalaban ang aking mga lingkod [sa laman], ...ngunit ngayon, ang aking kaharian ay hindi mula rito. (Juan 18:36)

Kaya, batay dito, simulan natin ang kwentong ito. Ito ay mula sa Josue kabanata 7, at kakaranlang nakaranas sila ng pagkatalo sa Ai. At sinusubukan nilang unawain kung ano ang nangyayari. (Alam ko na maraming tao ang gustong makakita ng pagkatalo sa “AI,” ngunit narito ito – ating lulupigin at paiiralin ang ating kakayahan dito.) Babasahin natin mula sa Josue 7:2.

Ngunit si Josue ay nagpadala ng mga lalaki mula sa Jerico patungong Ai, na *nasa* tabi ng Beth Aven, sa silangang bahagi ng

Betel, at sinabi sa kanila, “Umakyat kayo at e-espiya ang lupain.” Kaya umakyat ang mga lalaki at siniyasat ang Ai. Pagbalik nila kay Josue, sinabi nila sa kanya, “Huwag ninyong ipadala ang buong bayan, kundi mga dalawang hanggang tatlong libong lalaki lamang ang umakyat at umatake sa Ai. Huwag pagodin ang buong bayan doon, sapagkat *kakaunti lamang ang mga tao sa Ai.*” Kaya mga tatlong libong lalaki mula sa bayan ang umakyat doon, ngunit sila ay tumakas sa harap ng mga tao ng Ai. At pumatay ang mga tao ng Ai ng mga tatlumpu’t anim na lalaki...

Kawili-wili ang tatlumpu’t anim, hindi ba? Anim na beses anim. Tatlong dose.

...sapagkat hinabol nila sila *mula* sa harap ng tarangkahan hanggang sa Shebarim, at pinarusahan sila sa pababang daan; kaya’t nanghina ang mga puso ng bayan at naging parang tubig.

Nanghina at naging parang tubig na ang lahat ng puso ng mga Cananeo; ngayon, ang mga Israelita naman ay nanghihina at nagiging parang tubig.

Pagkatapos, pinunit ni Josue ang kanyang mga damit at nahulog sa lupa ...

Ngayon, kakapasok mo pa lang sa isang banyagang bansa. Napapalibutan ka ng mga tao, na lahat ay nais kang patayin, at kakatalo mo lang sa isang maliit at tila walang kabuluhang grupo ng mga tao. Naiintindihan mo ba ang pagkabalisa ni Josue? Na maaaring tuluyan na silang mabura sa ibabaw ng lupa. Ito ay isang seryosong sitwasyon.

Pagkatapos, pinunit ni Josue ang kanyang mga damit at naharap sa lupa sa harap ng Arko ng PANGINOON hanggang sa dapithapon, siya at ang mga matatanda ng Israel; at ipinahid nila ang alikabok sa kanilang mga ulo. (Josue 7:2-6, NKJV)

Lubos nating nauunawaan kung bakit nila ginawa ito. Kawili-wili na ang Espiritu ng Propesiya ay nagbibigay sa atin ng ilang paliwanag tungkol dito. Ngayon, pansinin natin sa *Patriarchs and Prophets*, pahina

493:

Ang dakilang tagumpay na nakamit ng Diyos para sa kanila ay nagdulot sa mga Israelita ng labis na tiwala sa sarili. Dahil ipinangako sa kanila ng Diyos ang lupain ng Canaan, nakaramdam sila ng kapanatagan,...

Kawili-wili ito. Ipinangako sa kanila ng Diyos ang lupain, ngunit ano ang iniisip nila, paano makakamtan ang lupain na ito? Ipinangako nga ng Diyos ito sa kanila, ngunit nais nilang sila mismo ang gumawa ng lahat ng pagpatay, pagkawasak, at iba pang gawain. Kaya, ipinangako ng Diyos sa kanila, ngunit inakala nila na ipinangako rin ng Diyos na tulongan sila na lipulin ang lahat ng tao.

...at hindi nila naunawaan na tanging banal na tulong lamang ang makapagbibigay sa kanila ng tagumpay.

Kaya, hindi ba ito kawili-wili? Inakala nila na ipinangako ng Diyos ang lupain sa kanila, ngunit hindi nila naunawaan na kailangan nila ang banal na tulong. Nakikita mo ba ang problema doon?

Kahit si Josue ay ginawa ang kanyang mga plano para sa pananakop sa Ai nang hindi humihingi ng gabay mula sa Diyos. Nagsimulang ipagmalaki ng mga Israelita ang kanilang sariling lakas at tingnan nang may paghamak ang kanilang mga kaaway. Inaasahan nila ang isang madaling tagumpay, at inakala nilang sapat na ang tatlong libong lalaki upang sakupin ang lugar. (*Patriarchs and Prophets*, p. 493.4)

Kawili-wili ito, hindi ba? Parang may manok o itlog na sitwasyon dito, hindi ba? Si Achan ay kinuha na ang kasuotang Babilonya, pati na rin ang ginto at pilak. Siya ba ang lumikha ng puwang na naging dahilan ng pagkalito ni Josue? O ang labis na tiwala sa sarili ng mga Israelita ang nag-udyok kay Achan na kunin ang kasuotang Babilonya? Hindi natin alam, hindi ba? May isang kawili-wiling halo rito sa pagitan ng ginawa ni Achan, na nagdulot ng puwang; at ng labis na tiwala sa sarili ng Israel sa paglupig sa lahat sa Jerico, maliban kay Rahab at sa kanyang pamilya. Maaaring siya ay isang pagpapakita ng labis na

kumpiyansa na iyon.

At naaalala natin sa kwento ng Jerico, sa katunayan, ito ay nangyari sa loob ng pitong araw ng tinapay na walang lebadura nang sila ay paikot-ikot sa Jerico. Ngayon, nang sila ay umalis sa Ehipto, ito ay sa panahon ng Paskuwa, at iniligtas sila ng Diyos nang walang sinumang kailangang patayin. Sa palagay mo, posible kaya na ito rin ang nais gawin ng Diyos sa panahon ng Paskuwa ngayon? Pabagsakin ang mga pader? Pabayaan ang lahat ng tao na tumakas, gaya ng ginawa ni Hesus nang linisin niya ang templo; o lumapit at yumuko at sabihin, “Pakiusap, hayaan ninyo kaming maging bahagi ninyo. Inaamin namin ang aming mga kasalanan. Humihingi kami ng kapatawaran. Nais naming sumama sa inyo.” Ginawa nila ito para kay Rahab, hindi ba? Karapat-dapat ba siyang kandidato? Oo; sa mata ng langit? Sa mata ng tao; isang sinungaling na prostituta. Hindi ba siya nagsinungaling? Oo. Upang iligtas ang mga tao ng Diyos? Paano siya magiging karapat-dapat na kandidato? Dahil siya ay naniwala. Nilapitan siya ng Diyos kung nasaan siya at iniligtas siya. At kung ginawa niya iyon para sa kanya, hindi kaya maaaring may ibang tao sa Jerico na puwede ring gumawa ng katulad na bagay? O kahit man lang tumakas. Maaari silang tumakbo patungo sa mga karatig lungsod at sumama sa kanila. Maaari silang pumunta sa Ai o sa isa sa iba pang malalaking pito. Ang mga Hittite, ang Hivite, ang Hivite kung saan bahagi ang Gibeon, na kawili-wili. Mayroong pitong bansa. Jebusite. Maaari silang lahat tumakas at sumama sa kanila, hindi ba? Ngunit hindi nila ginawa.

Kaya, mayroon silang isyung labis na tiwala sa sarili. Nakikita ba natin ang kaugnayan sa pagitan ng mga tao, mga espada, pagpatay, at labis na tiwala sa sarili? May kaugnayan ba iyon? Oo. Paano natin ito tatawagin? Tinawag ko itong Pagdadalamhati ni Josue.

At sinabi ni Josue, Nay, O Panginoong DIYOS, bakit mo nga ba dinala ang bayang ito sa kabila ng Jordan, [Ito ba ay isang pahayag ng pananampalataya?] upang kami ay ihatid sa kamay ng mga Amorita, ...

Sinasabi ba niya na, Diyos, inilagay mo kami sa kamay ng mga Amorita? Nakikipagbuno siya, hindi ba?

...para sirain tayo? sa Diyos [narinig mo na ba ang mga salitang iyon noon?] naging kontento na kami, at tumira sa kabilang ibayo ng Jordan! (Josue 7:7)

Maghintay ka. Hindi ba ipinangako ng Diyos sa kanila ang lupain? At sinasabi niya, sana sa Diyos ay naging kontento na kami sa kabilang panig ng Jordan. Ito ay hindi isang pahayag ng pananampalataya, hindi ba? Sa pinakamainam, masasabi natin na siya ay nahihirapan sa kanyang pananampalataya. At worst, masasabi nating nagkaroon siya ng pagkabalisa at nawawala siya. At walang sinuman sa atin ang dapat humatol kay Josue dahil diyan dahil sila ay nahaharap sa tiyak na kamatayan. Kaya, maiintindihan mo ang kanyang damdamin. Tiyak na mauunawaan natin. Nakakuha lang ako ng sipi mula sa SDA Bible commentary.

Gusto sa Diyos. Ang ekspresyong ito ay nagpapahiwatig ng isang malalim na pakiramdam ng kawalan ng pag-asa at lubos na kawalan ng kakayahang maunawaan ang sitwasyon. Ang panalangin ni Josue (halos) ay may diwa ng pagbubulung-bulungan...

Ngayon, inilagay nila ang salitang 'halos' sa pariralang "kinukuha ang espiritu ng pagrereklamo." At inilagay nila ito sa panaklong. Halos kinukuha ba ang espiritu ng pagrereklamo? Dahil ayaw nila... siya ang dakilang lider; siya si Josue, at wala siyang pagkakamali. Sina Josue at Caleb ay mga taong lubos na matapang. At sila nga.

...at nagrereklamo, na karaniwang katangian ng mga anak ng Israel sa maraming pagkakataon. Ngunit kahit ang pinakamabubuting tao ay paminsan-minsan ding nagpapadala sa panghihina ng loob at takot. (*SDA Bible Commentary*)

Tagapakinig: Elijah!

Pr. Adrian: Oo. Parang pamilyar, hindi ba?

At sinabi sa kanila ng mga anak ng Israel, Sana'y namatay na lamang kami sa kamay ng Panginoon sa lupain ng Ehipto,

Ang ibig nilang sabihin ay namuhay sila sa Ehipto at namatay sa isang likas na kamatayan.

noong kami'y nakaupo pa sa tabi ng mga kaldero ng karne at nakakakain ng tinapay hanggang sa mabusog; sapagkat inilabas ninyo kami sa ilang na ito upang patayin ang buong kapulungang ito sa pamamagitan ng gutom. (Exodo 16:3)

May ganoong dating ito, hindi ba? Mga Bilang 14.

At ang buong bayan ng Israel ay nagreklamo laban kay Moises at kay Aaron: at sinabi ng buong kapulungan sa kanila, Sana'y namatay na lamang kami sa lupain ng Ehipto! O sana'y namatay na lamang kami sa ilang na ito! (Mga Bilang 14:2)

At sinabi Niya sa kanya, Ako *ang* Panginoon na naglabas sa iyo mula sa Ur ng mga Caldeo upang ibigay sa iyo ang lupang ito bilang iyong mana. [Ito ay si Abraham. Paano tumugon si Abraham?] At sinabi niya, Panginoong Diyos, paano ko po malalaman na ito'y aking mamamahin? (Genesis 15:7-8)

Ngayon, nang sabihin ni Abraham ang mga salitang iyon, ano ang naging epekto nito sa puso ng Diyos? Tumimo ito sa Kanya, hindi ba? Narito ang Krus sa pahayag na ito. Kapag ang isang magulang ay nangakong may pagmamahal sa kanyang anak at sinabi ng anak, Hindi ako naniniwala sa iyo, masakit iyon, hindi ba? Iyan ang Krus.

Kaya nga, ang kakulangan ng pananampalataya ay nangangailangan ng isang handog. Ito ang puntong nais kong ipahayag. Dahil sa nangyari sa Ai at dahil sa mga pahayag ng pag-aalinlangan, nangangahulugan ito na ang tanging paraan upang malampasan ng Israel ang karanasang ito ay sa pamamagitan ng handog. Sapagkat ito ang nagaganap dito.

Pagkatapos ay sinabi Niya sa kanya, "Ako *ang* Panginoon na naglabas sa iyo mula sa Ur ng mga Caldeo upang ibigay sa iyo

ang lupaing ito bilang iyong mana.” At sinabi niya, “Panginoong Diyos, paano ko po malalaman na ito’y aking mamanahin?” (Genesis 15:7-8, NKJV)

Matapos niyang sabihin dito, “paano ko po malalaman na ito’y aking mamanahin?” agad na sinabi ng Diyos,

At sinabi Niya sa kanya [Diyos], Kumuha ka ng isang batang baka na tatlong taong gulang, isang kambing na babae na tatlong taong gulang, isang tupa na lalake na tatlong taong gulang, isang kalapati, at isang batang pugo.

Sinabi ba ng Diyos kay Abraham kung ano ang gagawin sa mga hayop na iyon? Hindi, hindi Niya sinabi. Ngunit gumamit Siya ng wika na pamilyar kay Abraham. At tulad ng nakasaad sa *Patriarchs and Prophets*, nagpakumbaba ang Diyos at ginamit ang mga kaugalian na pamilyar sa mga tao.

At kinuha niya ang lahat ng mga ito, hinati sa gitna, at inilatag ang bawat bahagi na magkatapat: ngunit ang mga ibon ay hindi niya hinati. (Genesis 15:9-10)

Sa sistemang pang-handog, pinapatay ang mga kalapati sa pamamagitan ng pagpihit sa kanilang leeg. Isa itong kaugalian sa mga tao na hindi hinahati ang mga ibon. Kaya, ang punto rito ay ang pagpapahayag ng pag-aalinlangan ay humahantong sa pangangailangan ng handog. Ngunit bakit kinakailangan ang handog? Dahil ang tao ay nahaharap sa isang pakikibaka. Sinasabi ng Spirit of Prophecy na nawala sa pag-asa si Abraham sa ipinangakong binhi, na nangangahulugang nawala rin ang kanyang pag-asa sa kaligtasan. Ang kanyang pakiramdam ng kasalanan at ang pakiramdam ng pagka-iwan ay naging napakalaki kaya’t hindi na siya makapaniwala. At ang tanging makapagpapalabas sa kanya mula rito ay isang handog. Nangyari ito pagkatapos ng labanan laban sa mga hari. Kaya, kawili-wili ito, hindi ba?

Pagkatapos ng labanan sa Jerico at pagkatapos ng labanan sa Ai, nakikita natin ang isang paulit-ulit na huwaran. At ngayon,

nahihirapan na sila at nagrereklamo na. Paano ko malalaman? Hindi ba't si Josue ang nagsasabi, Paano ko malalaman na mamamahin ko ang lupain? Kung siya ang nagsasabi nito, marahil iniisip niya, mas mabuti pa siguro kung nandito pa lang tayo sa kabilang panig.

Tagapakinig: Palagi nilang hinihingi ang pisikal na tanda.

Pr. Adrian: At ang pisikal na tanda ay may kinalaman sa kamatayan dahil ito'y tumatagos sa persona ni Kristo at ng Ama. Kaya ang puntong nais kong ipahayag ay inihahanda ng Israel ang kanilang sarili para sa pangangailangan ng isang handog. Kailangan nila ng isang bagay na maglalabas sa kanila mula sa pakiramdam na tuluyan na silang iniwan ng Diyos.

Kaya, ano ang naging sanhi nito? Ngayon, bumalik tayo sa talata 1.

Ngunit ang mga anak ng Israel ay nagkasala sa ipinagbabawal na bagay: sapagkat si Achan [o Achar], anak ni Carmi, anak ni Zabdi, anak ni Zerah, mula sa lipi ni Juda, ay kinuha ang ipinagbabawal na bagay: at nagalit ang PANGINOON laban sa mga anak ng Israel [alam natin kung ano ang galit ng Panginoon, hindi ba? Pag-alis ng Kanyang proteksyon]. (Josue 7:1)

Sa pag-alis ng proteksyon ng Panginoon, maaari rin nitong isama ang katotohanang hindi naisip ni Josue, sandali, kailangan kong manalangin at itanong sa Diyos kung ano ang gagawin. Maaaring bahagi iyon ng pag-alis ng Kanyang proteksyon. Ngunit tiyak na nakatulong din ang kanyang sariling kumpiyansa sa sarili. Kapag may nasirang bahagi sa isang komunidad, lahat ng kahinaan at kapintasan sa karakter ng komunidad na iyon ay pinagsasamantalahan at inaatake ng Satanas, kaya ang ibang tao ay nagsisimulang madapa, magsimulang magkaroon ng problema, at mawalan ng malinaw na pananaw sa kung ano talaga ang nangyayari, kapag pumasok na ang nasabing pagkakasala. Naiintindihan? Kaya, ang palaisipan na ito, sino ang nauna, si Josue at Israel ba o si Achan? Ano ang nagdulot ng ano? Hindi natin alam.

Ngunit si Achan ang lumampas sa hangganan. At nabasa na natin

kanina tungkol sa kumpiyansa sa sarili.

Ang dakilang tagumpay na ipinagkaloob ng Diyos sa kanila ay nagdulot ng labis na kumpiyansa sa sarili ng mga Israelita. Dahil ipinangako sa kanila ang lupain ng Canaan, nakaramdam sila ng kapanatagan at hindi nila naunawaan na tanging tulong ng Diyos lamang ang makapagbibigay sa kanila ng tagumpay. **Kahit si Josue ay inihanda ang kanyang mga plano para sa pananakop ng Ai nang hindi humihingi ng gabay sa Diyos.** (*Patriarchs and Prophets*, p. 493.4)

Kaya, si Achan ba ang nagsimula nito o ang labis na kumpiyansa sa sarili ng Israel ang siyang pinagmulan? Muli, hindi natin alam. Pinaghalo ito. Ngunit may mga palatandaan sa mga susunod na bahagi ng teksto na nagpapahiwatig na hindi lamang si Achan ang problema. At ipinapakita rin nito na hindi lamang si Achan ang sanhi ng suliranin.

Narating natin ang talata 11. At iyon ang sinabi ng Diyos,

Nagkasala ang Israel, [Bakit hindi sinabi na may isang nagkasala sa Israel?] **at lumabag din sila sa aking tipan na aking iniutos sa kanila:** sapagkat kinuha nila ang ipinagbabawal na bagay, nagnakaw, nagkunwari, at inilagay pa ito sa kanilang sariling mga gamit. (Josue 7:11)

Pansinin natin ang salitang ‘pati’ dahil ang ‘pati’ ay nagpapahiwatig ng dagdag sa kung ano ang nasabi na. “Sapagkat kinuha pa nila ang ipinagbabawal na bagay.” Tinutukoy nito si Achan, hindi ba? Ngunit kung nandiyan ang salitang ‘pati,’ ipinapahiwatig ba nito na sinasabi rin na nilabag nila ang tipan na iniutos ko sa kanila? Nilabag ba ng Israel ang bagong tipan na nais ibigay ng Diyos sa kanila? Malinaw, oo. Bakit? Dahil sinabi ng Diyos, “Kung inyong susundin ang aking tinig,” at sa katapusan ng Exodo 20 sinabi nila, “Huwag hayaan ang Diyos na magsalita sa amin; hayaan si Moises ang magsalita sa amin. Ayaw naming marinig ang tinig ng Diyos.” Iyon mismo ang paglabag sa tipan. Ngunit pansinin na sinasabi ng Spirit of Prophecy ito,

Sa milyun-milyong Israelita, **iisa lamang ang taong** naglakas-loob na labagin ang utos ng Diyos sa banal na sandali ng tagumpay at paghuhukom. (*Patriarchs and Prophets*, p. 496.1)

Kaya, ipinapahiwatig ng sipi na iyon na si Achan lamang ang may sala, hindi ba?

Tagapakinig: Oo, pero kung titignan ninyo ang natitirang bahagi ng talata, sinasabi rito, “kinuha ang ipinagbabawal na bagay, nagnakaw, at nagkunwari pa.”

Pr. Adrian: Nagkunwari. “At inilagay pa nila ito sa kanilang sariling mga gamit.” Tinutukoy nito si Achan, hindi ba? Oo, iyon ang huling bahagi.

Tagapakinig: Ano ang ibig sabihin ng nagkunwari [dissembled]?

Pr. Adrian: Ang nagkunwari ay... pagsisinungaling. Sa modernong salita, ito ay narsisismo. Pagmanipula o gaslighting. Ngunit kawili-wili, bakit sinabi Niya ang Israel bilang isang sama-samang entidad? At tatalakayin natin ito. Habang mas sinisiyasat ko ang kwentong ito, mas marami pang tanong ang lumilitaw sa akin. Parang, ano ito?

Ang prinsipyong breach (pagkasira o pagkakasala). Ito ay isang paliwanag na ibinigay ni Ellen White. Magbigay tayo ng mabusising pansin.

Ang kasalanan ni Achan ay nagdulot ng kapahamakan sa buong bansa.

Kaya huwag isipin na ang iyong mga kasalanan ay walang epekto sa ibang tao. Walang taong nabubuhay para lamang sa kanyang sarili. Walang taong namamatay para lamang sa kanyang sarili.

Dahil sa kasalanan ng iisang tao, mananatili ang pagkagalit ng Diyos sa Kanyang simbahan hanggang ang paglabag ay matuklasan at maalis.

May katuturan ba iyon?

Tagapakinig: Kawili-wili ito dahil alam ng Diyos kung ano ito. Kaya, ang pagtuklas at pag-aalis ng kasalanan ay napupunta na sa natitira sa atin.

Pr. Adrian: Kailangan natin itong tuklasin at tumugon sa kung ano ang ipinapaabot sa atin ng Diyos.

Tagapakinig: Ipinapalagay ko na nagbigay ito ng panahon sa taong alam ang kanyang nagawa upang lumapit nang kusa at magsisi.

Pr. Adrian: Nang dakpin ang lipi ni Achan, maaari na sana siyang lumapit noon, hindi ba?

Ang impluwensyang dapat pinakakinakatakot ng simbahan ay hindi ang mula sa mga lantad na tutol, mga hindi mananampalataya [hindi natin kailangang mag-alala tungkol kay Richard Dawkins], at mga nanglilibak, kundi ang mula sa mga hindi tapat na tagasunod ni Kristo. [Mayroon bang hindi kabilang sa categoryang ito?] Sila ang humahadlang sa pagpapala ng Diyos ng Israel at nagdudulot ng kahinaan sa Kanyang bayan. (*Patriarchs and Prophets*, p. 497.2)

At kung maaari kong ipahayag ito nang maingat, ito ang nangyayari sa atin sa kasalukuyan.

Kapag ang simbahan ay nahihirapan, kapag umiiral ang lamig ng damdamin at espirituwal na pagbagsak [at talaga namang umiiral ito], na nagbibigay ng pagkakataon sa mga kaaway ng Diyos na magtagumpay, sa halip na magtupi ng kamay at lumbay sa kanilang kalagayan, **dapat itanong ng mga kasapi kung wala bang Achan sa kampo.**

Kawili-wili ang paraan ng pagkakalahad nito, hindi ba? Marahil susundin natin ang halimbawa ng mga disipulo at sasabihin, “Panginoon, ako ba iyon?”

Sa pamamagitan ng pagpapakumbaba at pagsusuri ng puso, nawa’y bawat isa ay magsikap na matuklasan ang mga

nakatagong kasalanan na nagtataboy sa presensya ng Diyos.
(*Patriarchs and Prophets*, p. 497.3)

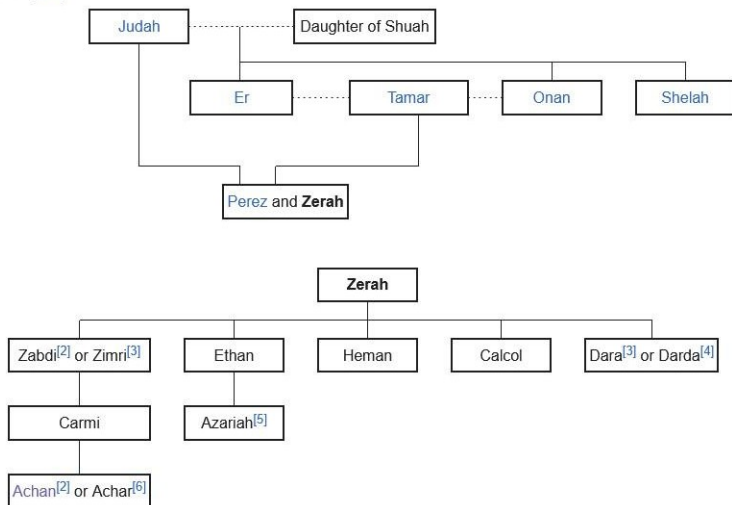
Kaya, mayroong aplikasyon rito. Nang ako'y naghahanap ng iba't ibang sipi mula sa Spirit of Prophecy tungkol kay Achan.

Tagapakinig: Ito ay kaakibat ng Araw ng Pagbabayad-sala.

Pr. Adrian: Oo. Pagsusuri ng puso. Mayroon bang bagay na kailangan kong itama? Mayroon bang bagay na aking naging sanhi ng problema o hirap?

Kaya, tingnan natin ang angkan ni Achan. Ngayon, ito ay napakakawili-wili.

Family Trees [edit]

Kaya, narito si Achan o Achar. Ang kanyang ama ay si Kami. Ang kanyang lolo ay si Zimri (hindi ang Zimri na isinaksak). Ang kanyang ama ay si Zerah, at si Zerah ay isa sa kambal nina Juda at Tamar. Si Zerah ang, nang siya'y ipinanganak, inilabas niya ang kanyang kamay, at nilagyan nila ito ng laso, at ibinalik niya ang kanyang kamay. At pagkatapos ay lumabas ang isa pang kapatid, na ang pangalan ay Perez, na nangangahulugang pagkasira o breach. Perez ay nangangahulugang breach. Kaya, iniisip mo, ano itong breach na

ito? Parang siya ang unang lumabas, at pagkatapos ay itinulak ang kanyang kapatid upang mauna siya. Napakakawili-wili ng angkan na ito.

Kaya, nagmula si Achan sa angkan ni Juda. Kaya, sino si Tamar sa kanya? Ang kanyang manugang. Maasahan ba itong ituring na pakikipagrelasyong labag sa batas ng dugo?

Tagapakinig: Hindi ito eksakto kung paano ito lumilitaw, dahil kinuha niya siya bilang isang prostityuta, nang hindi niya alam kung sino siya. At inilagay niya ang kanyang sarili sa ganoong kalagayan.

Pr. Adrian: Kaya, ito ay kilalang prostitusyon at hindi kilalang pakikipagrelasyong labag sa batas ng dugo. At nagmula si Achan/Achar sa relasyong ito. At ilan na ang henerasyon? Isa, dalawa, tatlo, apat. “Hanggang sa ikatlo at ikaapat na henerasyon,” saka may hatol. Kawili-wili, hindi ba? Apat na henerasyon, ang kasalanan, dahil hindi ito pinapatawad ng Diyos. May bunga ang mga gawaing ito. At ito’y nagpakita kay Achan, limang henerasyon pagkatapos. Hindi na ito pinigilan ng Diyos. Hinayaan na Niyang mangyari.

Tagapakinig: Kawili-wili ito, dahil mula sa parehong angkan ay nagmula si David, at si Kristo. Kamangha-mangha.

Pr. Adrian: Kung saan marami ang kasalanan. Ibig sabihin, bawat isa ay may pagpipilian, hindi ba? Dahil kung ikaw ay nasa sitwasyon ng matinding kasalanan, may kakayahan kang maranasan ang matinding biyaya at pumili ng tamang daan. Lahat tayo ay maaaring tumanggap nito dahil ang ating Ama ay hindi pumapabor sa sinuman.

Ito pa lamang ang simula. Mas magiging kawili-wili pa ito.

Ang kasamaan ay dumating pagkatapos ng ikaapat na henerasyon:

Si Achan ay ang apo sa ikalima na apo sa ikatlo ni Juda at Tamar. Siya ay nagmula sa angkan ng kambal na, nang ipinanganak, inilabas ang

kanyang kamay, ibinalik ito, at siya ay lumabas na pangalawa. Siya ay nagmula sa angkan na nabuo mula sa pakikipagrelasyong labag sa batas, prostitusyon, at hindi kilalang pakikipagrelasyong labag sa dugo sa pagitan nina Juda at Tamar. Limang henerasyon matapos ang kasalanan nina Juda at Tamar, nagbunga ang binhi. Natapos na ang ikaapat na henerasyon at nagpakita ang bunga ng binhi.

At pansinin ito. Ano ang sinabi ni Juda tungkol kay Tamar bago niya naunawaan?

At nangyari mga tatlong buwan pagkatapos, naipaalam kay Juda, na sinasabi, Tamar, ang iyong manugang, ay nagkasala sa prostitusyon; at, narito, siya ay nagdadalang-tao dahil sa kanyang kasalanan. At sinabi ni Juda, **Dalhin ninyo siya at hayaan siyang [ano?] sunugin.** (Genesis 38:24)

Iyan ang kanyang nasabi.

Tagapakinig: Ngunit nang kanyang malaman ang katotohanan, sinabi niya, siya ay higit na kagalang-galang kaysa sa akin.

Pr. Adrian: Kaya, sino nga ba ang dapat sinunog noon?

Tagapakinig: Siya [Him].

Pr. Adrian: Ah, ngunit noong panahong iyon, hindi nila sinusunog ang mga lalaki, hindi ba? Huwag na tayong pumasok sa ganoong usapin. Nakakagulat. Siya ay masyadong mahalaga para mabigo. Tama ba iyon? Pansinin naman sa Levitico kung ano ang sinasabi.

At kung ang isang lalaki ay mag-asawa ng isang babae at ang kanyang ina, iyon ay kasamaan [ito ay pakikipag-ugnayang labag sa batas ng dugo]: **sila ay [ano?] susunugin [H8313] sa apoy,** kapwa siya at sila; upang walang manatiling kasamaan sa gitna ninyo. (Levitico 20:14)

Parehong salita. Tinutukoy nito ang isang lalaki na nag-asawa ng isang babae at ng kanyang ina. Kaya, oo, siya at sila [ay susunugin]. Ngunit dito pumapasok ang konsepto ng pagsunog. Dahil tiningnan ko sa Torah kung saan iniutos ng Diyos ang pagsunog. Dahil sa

kwentong ito, iniutos, o tila iniutos, na si Achan ay dapat sunugin. At ito ay kawili-wili.

Kaya ngayon, mayroon tayong isa pang isyu. Nais kong idagdag ang isa pang elemento rito. Ito ba ay isang ipinagbabawal na bagay, o isang ipinagbabawal na tao, o parehong ipinagbabawal na tao? At pansinin ang Joshua 7:11. Ito ay mula sa KJV.

Nagkasala ang Israel, at lumabag din sila sa aking tipan na iniutos ko sa kanila: **sapagkat kinuha pa nila ang ipinagbabawal na bagay**, ... Kaya't hindi nakatayo ang mga anak ng Israel sa harap ng kanilang mga kaaway, *kundi* umatras *sila* sa harap ng kanilang mga kaaway, dahil sila ay isinumpa: at hindi na Ako sasamaha ninyo, maliban kung aalisin ninyo ang ipinagbabawal mula sa gitna ninyo. (Josue 7:11-12)

Kaya, sa pagsasaling ito, alin ba ang itinuturing na sumpain na kailangang lipulin, ang bagay ba, ang tao, o pareho na hinihingi ng Diyos na wasakin? Ipinahihiwatig nito na kapwa ang tao at ang bagay. Subalit kapag binasa mo ang Young's Literal na salin

at ang mga anak ng Israel ay hindi nakatindig sa harap ng kanilang mga kaaway; sila ay tumatalikod sa harap ng kanilang mga kaaway, sapagkat sila ay naging isang bagay na itinalaga sa kapahamakan; Hindi na Ako sasama sa inyo, **malibang inyong lipulin ang bagay na itinalaga sa kapahamakan mula sa inyong kalagitnaan.** (Josue 7:12, YLT)

Kaya, kung ang mga bagay na ito ay isang paglabag, batay sa ating kaalaman tungkol sa karakter ng Diyos, hindi ba makatuwiran na ang mga bagay na ito ay dalhin, sunugin, at aminin na sila ay nagkamali?

Tagapakinig: Nakasalalay sa kung paano ipapahayag ang pag-amin, hindi ba?.

Pr. Adrian: Oo, ganon nga.

Tagapakinig: Kung ito ay kusang-loob na ihahayag, ayos iyon. Ngunit kung ito ay sapilitan, maaari ka ring mapahamak kasama nito.

Tagapakinig: Buweno, iyan mismo ang mangyayari sa huli.

Tagapakinig: “Ang Efraim ay nakipag-ugnay sa kanyang mga diyus-diyosan.”

Pr. Adrian: Oo, ganoon nga. O kaya’y maaari na lamang nilang pinasama siya sa mga naninirahan sa Ai at hayaang patayin siya ng mga ito, na tiyak na magreresulta sa kanyang kamatayan. Kaya, kawili-wili ito, hindi ba?

Ngayon, dumako tayo sa talata 13.

Bumangon kayo, banalinhin ang bayan, at sabihin, Banalinhin ninyo ang inyong sarili para bukas: **sapagkat ganito ang sabi ng PANGINOON, Diyos ng Israel, Mayroong ipinagbabawal na bagay sa gitna ninyo, O Israel: hindi kayo makatatayo sa harap ng inyong mga kaaway hanggang sa alisin ninyo ang ipinagbabawal na bagay mula sa gitna ninyo.** (Josue 7:13)

Mukhang bumabalik ito sa bagay. Kaya, mayroong kalabuan tungkol sa isang ipinagbabawal na bagay o isang ipinagbabawal na tao. Ngunit sa Deuteronomio, sinasabi nito,

Huwag mo ring dadalhin sa iyong bahay ang anumang kasuklam-suklam, **upang hindi ka maging sumpain na gaya nito:** *sa halip*, lubusan mo itong kamuhian at lubusan mo itong pandirihan; sapagkat ito *ay* isang sumpain na bagay. (Deuteronomio 7:26)

Kaya, may isang punto na kapag ikaw ay nagkaroon ng ugnayan sa bagay na iyon, ikaw ay nagiging katulad ng bagay at napapahamak kasama nito. Ngunit sa kabilang banda,

Ang Panginoon ay hindi nag-aantala sa pagtupad ng Kaniyang pangako, gaya ng inaakala ng ilan na pagkaantala; bagkus Siya ay matiisin at mapagtiis sa atin, sapagkat hindi Niya nais na ang sinuman ay mapahamak, kundi na ang lahat ay magsisi at magbalik-loob. (2 Pedro 3:9)

Ito ang bagay na kailangan nating subukang unawain at linawin.

Ihiwalay ninyo sa inyong sarili ang lahat ng inyong mga pagsalangsang na inyong nagawa; at gumawa kayo ng bagong puso at bagong espiritu: sapagkat bakit kayo mamamatay, O sambahayan ng Israel? (Ezekiel 18:31)

Ngayon, sinasabi ni Josephus na ang kasuotan ay talagang yari sa ginto. Ito ay isang ginintuang kasuotan na kaniyang kinuha, at ito ay nagmula sa Babilonia. Ngayon, may ugnayan kaya rito? Ibinabahagi ko lamang ito sa inyo, sapagkat may isa pang kaso kung saan ang isang tao ay nararapat sunugin. Iyon ay kapag ang anak na babae ng isang pari ay nagpakasamang-loob, siya ay dapat sunugin. Kaya, ang kasuotang ito ba ay nagmula sa pagkasaserdote ng Babilonia? Mayroon bang anumang kaugnayan ang kasuotang ito na ito ay isinumpa sa ilang paraan, o ito ba ay bahagi ng isang maharlikang kasuotan... Ayon kay Josephus, ito ay isang kasuotang pangmaharlika. Ang pagiging maharlika ay madalas na may kaugnayan sa pagkasaserdote. Sila ay may kaugnayan sa pagkasaserdote, na nangangahulugang ang kasuotang ito ay nagmula mismo sa luklukan ni Satan. Ito ay isang bagay na may kaugnayan sa pangkukulam at gawaing demonyo. At dinala niya ito sa kaniyang tahanan.

Ngayon, ipinapaalala natin sa ating sarili ang pahayag na nagsasabing,

Ipinakita sa akin na ang mga paghatol ng Diyos ay hindi darating nang tuwiran mula sa Panginoon laban sa kanila, kundi sa ganitong paraan: inilalagay nila ang kanilang sarili sa labas ng Kaniyang pag-iingat. Siya ay nagbababala, nagtutuwid, sumasaway, at itinuturo ang tanging landas ng kaligtasan; ngunit kung ang mga naging layon ng Kaniyang natatanging pag-aalaga ay pipiliing sundin ang kanilang sariling landas na hiwalay sa Espiritu ng Diyos, pagkatapos ng paulit-ulit na mga babala, at kung pipiliin nila ang kanilang sariling kalooban, kung gayon ay hindi na Niya inaatasan ang Kaniyang mga anghel na hadlangan ang tiyak na mga pag-atake ni Satan laban sa kanila. (*Manuscript Releases*, Vol. 14, p. 3)

Ganito kumikilos ang Diyos. Kaya, narito ang isang posibleng

sitwasyon.

1. Ang Diyos ay nagsasalita tungkol sa pagtanggap at pagsunog sa sumpang bagay.
2. Nais ng Israel ang pagbabayad-sala sa pamamagitan ng parusa, kaya isama ang tao kasama ang bagay.
3. Ang natutuklap na pananampalataya ng Israel ay nangangailangan ng parusa sa pamamagitan ng handog.
4. Ipinahahayag ng Diyos sa Israel kung ano ang kanilang naiisip na gawin sa nagkasala

At ito ang punto. Ito ang mahirap na talata sa Josue 7. Sapagkat kapag binasa mo ito, at binabasa ko ito dito sa Young's Literal na salin, sinabi nito,

at ito ang nangyari, ang sinumang mahuli kasama ang bagay na itinalaga sa kapahamakan ay susunugin ng apoy, siya at ang lahat ng kaniyang ari-arian, sapagkat siya ay lumabag sa tipan ng Jehova at gumawa ng kahangalan sa Israel. (Josue 7:15, YLT)

Ang tanong na ibinabato ko sa inyo ay, ito ba ay isang utos o isang hula? Iyon ang tanong na kailangan ninyong sagutin. Sinasabi ba ng Diyos sa Israel kung ano ang kanilang gagawin, o sinasabi Niya sa kanila kung ano ang nararapat nilang gawin? Naiintindihan ninyo ba ang sinasabi ko? At ang salitang niphil ay nagsasabi sa atin na isalin ito bilang “siya na nahuli, ang bagay na sinunog.” Isa itong pangungusap na pasibo. Hindi ito utos. Wala sa mga pahayag na ito ang nasa anyong utos. Wala sa mga ito ang tinatawag na *Qal* na anyo, na nangangahulugang utos o direktang pahayag o sanhi. Nasa pagitan ito. At muli, dito pumapasok ang salamin sa kung paano ninyo nauunawaan ang karakter ng Diyos. Inuutusan ba tayo ng Diyos o hinuhulaan Niya lamang? Ito ang tanong na kailangan nating sagutin sa pagsusuri nito, dahil ito ang pinakamahirap na talata sa bahagi ng kwento na maunawaan pagdating sa pakikialam ng Diyos sa pangyayaring ito.

Kaya, ipagpatuloy natin. Paghahagis ng bulto.

Kaya sa umaga, kayo ay ihahatid ayon sa inyong mga lipi: at mangyayari *na* ang lipi na pipiliin ng PANGINOON ay darating ayon sa mga angkan *nito*; at ang angkan na pipiliin ng PANGINOON ay darating ayon sa mga sambahayan; at ang sambahayan na pipiliin ng PANGINOON ay darating, tao sa tao. (Josue 7:14)

At sinasabi ni Ellen White,

Ang palad ay gagamitin upang matukoy ang mga nagkasala. (*Patriarchs and Prophets*, p.494.3)

Kaya, sila ay naghagis ng palad. Ito ay direktang kaugnay sa bagay na nabanggit ko kanina na ibinahagi sa akin ni Michael tungkol sa paghahagis ng palad, ang bato. Siyempre, ito ay nasa Hebreo. Hindi ito Griyego. Kanina ay pinag-uusapan natin ang Griyego, ngunit ito ay Hebreo. At maaaring ipinakita ni Ellen White ang impormasyong ito, ngunit sinasabi rin ni Josephus na sila ay naghagis ng palad. Kaya, nalalaman natin ito mula kay Josephus.

Ngayon, ang kawili-wili dito ay sa kwento ni Jonah. Tumakas si Jonah at sumakay siya sa isang barko papuntang Tarshish. Ngayon, ang mga lalaki sa barkong ito, sila ba ay mga tagasunod ng tunay na Diyos? Ano ang kanilang sinabi nang sila ay napasok sa kagipitan?

At sinabi nila [ang mga paganong] bawat isa sa kaniyang kasama, Halika, at tayo'y maghagis ng palad, upang ating malaman kung para kanino ang kasamaan na ito na dumating sa atin. Kaya naghagis sila ng palad, at napunta ang palad kay Jonah. (Jonas 1:7)

Kaya, ang paghahagis ng palad ay upang malaman kung bakit dumating sa atin ang kasamaan na ito. Bakit dumating ang kasamaan na ito sa Simbahan ng mga Seventh-day Adventist na nahati? Bakit nangyayari ito sa simbahan? Kailangan nating maghagis ng palad upang malaman kung sino ang nagdudulot ng problemang ito at itaboy sila.

Tagapakinig: Masasabi nating ito ay medyo pamahiin, hindi ba, kung gagawin natin ang ganitong gawain ngayon?

Tagapakinig: Para sa mga paganong gawin ito, sa paghahagis ng palad, umaasa ka sa isang kapangyarihan na nasa labas ng iyong sarili upang tukuyin ang kinalabasan ng palad; na nangangahulugang kumokonekta ka sa isang espiritwal na reyalidad.

Pr. Adrian: Kung gayon, masasabi na ang mga diyos ang nagpasya. Ngunit ito ang puntong nais kong ipahayag. Ang paghahagis ng palad, saan ba ito nagmula? Nagmula ito sa isang proseso upang matukoy kung saan nagmula ang kasamaan, upang mapili kung sino ang papatayin. Sa ganito, agad tayong napupunta sa sentro ng sistemang handog ng mga Judio. Ngayon, sabihin ninyo sa akin kung bakit sila naghagis ng palad upang pagpasiyahan kung alin ang kambing ng Panginoon at alin ang kambing ni Azazel. Maaari itong mapunta sa alinman. Paano sa lahat ng bagay ito kumakatawan sa karakter ng Diyos? Para bang sinasabi, Wala Akong pakialam kung aling kambing ang papatayin. Basta pumatay kayo ng isa. Gusto Ko lamang ng dugo. Hindi mahalaga kung sino iyon. Basta humanap kayo ng isa. Ito ang puntong pumapasok sa usaping ito.

Kaya, si Jonah:

At sinabi nila sa kanya, Ano ang dapat naming gawin sa iyo upang ang dagat ay maging payapa sa amin? Sapagkat ang dagat ay nagngangalit at nagtataglay ng bagyo. At sinabi niya sa kanila, Kunin ninyo ako at ihagis sa dagat; sa gayon ay magiging payapa sa inyo ang dagat: sapagkat alam ko na dahil sa akin ay dumating sa inyo ang malaking bagyong ito. (Jonas 1:11-12)

Kaya, ito ay isang handog sa dagat, sapagkat galit ang dagat. Ito ay penal substitution. Ito ay pagbabayad-sala. Kailangang mapawi ang galit ng dagat sa pamamagitan ng dugo. Naiintindihan natin? Ito ang dahilan. Bakit nga ba gumawa sila ng larawan ng mga ahas at itinayo ito sa isang poste? Sapagkat galit ang diyos-ahas sa kanila.

Kaya, kailangan nilang gumawa ng larawan ng diyos na iyon, at

tumingin dito, humingi ng kapatawaran, at paginhawahin ang diyos-ahas, at sila ay gagaling. At bago tayo masyadong mahumaling, ito mismo ang prosesong dinaanan nating lahat nang tayo ay pumasok sa pananampalatayang Kristiyano.

Nagsasalita ba ako nang hindi tama? Pumasok tayo sa pananampalataya sa pamamagitan ng prinsipyong paganong pagpapasaya o pagpapalugod. At marahil sasabihin ng ilan sa inyo, Hindi, hindi ako pumasok sa ganoong paraan. Ngunit ganito nga ang paraan ng pagpasok nating lahat. Nakilala tayo ng Diyos.

Tagapakinig: Hindi ba't iyon lamang ang nauunawaan ng makalupang isip?

Pr. Adrian: Iyan lamang ang nauunawaan ng makalupang isip. Iyan lamang ang alam natin. Nakilala tayo ng Diyos sa ating kadiliman.

At kung paanong itinataas ni Moises ang ahas sa ilang, gayon din dapat itaas ang Anak ng Tao: (Juan 3:14)

Narito ang ugnayan. Ganito rin tayo lahat nakapasok sa parehong proseso.

Tagapakinig: Kawili-wili rin, kung paano ang metodong iyon ay nagbigay pa rin ng kaalaman kung sino ang sanhi ng problema. Ginagamit pa rin ito ni Satanas. Pinapakita nitong parang ito ang tamang paraan upang gawin ito.

Pr. Adrian: At pinapayagan ng Diyos na mangyari ito. Mapupunta rin tayo sa kwento nina Jonathan at Saul. Nang sila ay naghagis ng palad, napunta ang palad kay Jonathan. Ganap na walang sala si Jonathan. At gayon pa man, napunta ang palad sa kanya bilang siya ang nagkasala.

Tagapakinig: Minsan ito ay epektibo, minsan naman ay hindi.

Pr. Adrian: Sige, paikutin ang bote. Paikutin ang dial. Kumuha ng Ouija board. Pareho lang lahat iyon.

Tagapakinig: Binigyan ba siya ng pagkakataon na magsisi?

Pr. Adrian: Oo, pag-uusapan din natin iyon. Hindi ba't kamangha-mangha ang kwentong ito? Kamangha-mangha talaga.

Kaya, susunugin sa apoy. Kaya, siya ay susunugin sa apoy.

At mangyayari *na* ang sinumang mahuli na may dalang sumpain na bagay **ay susunugin** [H8313] **sa apoy**, siya at ang lahat ng kaniyang pag-aari: sapagkat siya ay lumabag sa tipan ng PANGINOON at gumawa ng kahangalan sa Israel. (Josue 7:15)

Ngayon, ito ang batas tungkol sa mga kinuhang ganti. Sa Deuteronomio 13, sinasabi,

Tiyak na papatayin mo sa talim ng tabak ang mga naninirahan sa lungsod na iyon, lubusang lilipulin ito at ang lahat ng naroroon, pati ang mga hayop nito, sa talim ng tabak. **At titipunin mo ang lahat ng nasamsam mula rito sa gitna ng lansangan, at susunugin mo sa apoy ang lungsod** at ang lahat ng nasamsam nito, nang buo, bilang handog sa PANGINOON mong Diyos; at ito ay magiging isang bunton magpakailanman; hindi na ito muling itatayo. (Deuteronomio 13:15-16)

Kaya, ang nasamsam, ang ginto at pilak, ay nakalaan upang mapunta sa kaban ng Panginoon. Mayroon ding isa pang usapin tungkol sa pandaraya ni Acan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iingat ng salapi para sa kaniyang sarili, gayong ito ay dapat na napunta sa kaban ng Panginoon. Ang ganitong linya ng pangangatwiran ay may problema. Hindi ito ang tamang paraan upang hikayatin ang mga tao na magbigay ng ikapu. Ang pagsasabing, Kung hindi ka magbibigay ng ikapu, bahala ka, parurusahan kita, ay malinaw na hindi tamang motibasyon. Gayunman, naroon pa rin ang aspektong ito ng pandaraya sa Diyos. At ang pagkuha ng mga nasamsam sa digmaan, pagpatay sa mga tao, lalaki, babae, at mga bata, pagkuha ng kanilang mga ari-arian, at pagkatapos ay pagdadala ng mga ito sa bahay ng Diyos ay may kaakibat na isang uri ng baho, hindi ba? Tunog nito ay lubhang hindi kaaya-aya at nakababagabag.

Tagapakinig: Ito ay bahagi ng ating kultura sa ating henerasyon,

malinaw iyon. Ngunit sa kanilang panahon, iyon ang itinuturing na ganap na normal.

Pr. Adrian: Normal ito. At mangahas man akong sabihin, muli itong magiging normal.

Mayroong anim na sanggunian sa Torah na nagsasaad ng “susunugin sa apoy,” at apat sa mga ito ay may kaugnayan sa mga handog ng mga sakripisyo sa paglilingkod sa templo. Dito makikita natin ang ugnayan kay Acan na inihahandog bilang sakripisyo. Sapagkat apat sa anim ang tumutukoy sa mga sakripisyo at ito ay gumagamit ng parehong salitang Hebreo. Ang parehong salitang Hebreo ang ginamit.

Ang dalawa pang iba ay 1) Levitico 20:14, na may kaugnayan sa pakikipagtalik sa malapit na kamag-anak, kung saan ang isang lalaki ay kumuha ng isang babae at ng kaniyang ina. 2) Levitico 21:9, tungkol sa anak na babae ng isang pari na nagpakasamang-loob. Sinabi rin ni Juda na si Tamar ay dapat sunugin sa apoy. Hindi natutugunan ni Acan ang mga kundisyong ito—ngunit ang mga bagay ang tumutugon dito.

Hindi natutugunan ni Acan ang mga itinakdang pamantayan ng Torah. Wala tayong nalalaman na siya ay nasangkot sa pakikipagtalik sa malapit na kamag-anak. Wala rin siyang anumang kaugnayan sa pagkasaserdote, sa isang paganong relihiyon, o sa anumang katulad nito. Hindi niya natutugunan ang mga kundisyon upang sunugin sa apoy. Ngunit siya ay sumuway. Kaya ang sinasabi ko lamang ay ang lahat ay kailangang umayon sa kautusan at sa patotoo. Kailangang gawin ito ayon sa mga iyon. Ngunit mas malala pa rito ang usapin. At sandali, hindi pa rito nagtatapos. Mayroon pang higit pa. Ang kwentong ito ay napakakumplikado at lubhang nakalilito. Ngayon, nagiging kawili-wili ito. Tinawag ni Josue si Acan bilang kaniyang anak. Kaya dito natin nakikita ang pinuno ng Israel na inihahandog ang kaniyang anak bilang isang sakripisyo para sa pagbabayad-sala ng Israel. May pumapasok bang alaala sa inyong isipan?

At sinabi ni Josue kay Acan, **Anak ko, isinasamo ko sa iyo,**

magbigay ka ng kaluwalhatian sa PANGINOON, ang Diyos ng Israel, at magpahayag ka sa Kaniya; sabihin mo ngayon sa akin ang iyong ginawa; at huwag mo itong ikubli sa akin. (Josue 7:19)

Hinihiling ba ng Diyos na tayo ay magtapat ng kasalanan kung ang magiging bunga nito ay paghatol at pagwasak lamang? Walang awa, walang pag-asa, kundi ang mapahiya ka lamang at idiin ang iyong sarili para sa layunin ng kapahamakan. Ito ba ang karakter ng Diyos?

Tagapakinig: Hindi

Pr. Adrian: At dito natin nakikita ang kwento ni Samuel.

Pagkatapos ay sinabi ni Saul kay Jonathan, Sabihin mo sa akin kung ano ang iyong ginawa. [Para sa anong layunin? Para ba sa pagsisisi? Para ba sa pakikipagkasundo?] At sinabi ni Jonathan sa kanya, at nagsabi, Tumitikim lamang ako ng kaunting pulot gamit ang dulo ng tungkod na nasa aking kamay,

Parang hindi ako makapaniwala. Kakamit ko lang ng tagumpay para sa Israel at ngayon ay nais mo na akong patayin. May bato ba ang iyong ulo? Paghahagis ng mga bato, pagbato ng mga batong-pamatay.

at narito, ako ay dapat mamatay. At sumagot si Saul, gawin nawa ng Diyos sa akin ito at higit pa: sapagkat tiyak na mamamatay ka, Jonathan. (1 Samuel 14:43–44)

Narito ang isang ama na handang pumatay sa sarili niyang anak. Bakit? Sapagkat kailangan niya ng pagbabayad-sala. Dahil sa sarili niyang padalus-dalos na kilos na hindi niya pinahintulutan ang mga tao na kumain, sinalakay ng mga tao ang nasamsam at kumain sila ng karne na may dugo, na hindi nila dapat gawin. Dahil dito, tila hindi na nagsalita ang Diyos kay Saul. At ngayon, nais ni Saul na malaman kung bakit hindi siya kinakausap ng Diyos? Sino ang nagkasala? Hindi ako iyon. Kaya tiyak na ang aking anak. Nakikita ba ninyo ang mga pagkakatulad dito? Ito ay likas na pag-iisip ng tao na nagsasalita sa atin, ang paniniwalang kung mag-aalay ako, ang bunga ng aking katawan, bilang kabayaran sa kasalanan ng aking kaluluwa.

At tinawag ni Josue si Acan bilang kaniyang anak at handa siyang ialay ang kaniyang anak. Ngunit ating tandaan, at hindi upang pahiyain si Josue, na hindi man lang siya nagdasal at humingi ng gabay sa Diyos tungkol sa pagkuha ng Ai. Agad na niya itong isinagawa at pinlano. Ngayon, tayong lahat ay madaling mapasama sa ganoong kalagayan sa iba't ibang bahagi ng ating buhay. Kaya, hindi natin nais batikusin si Josue, kundi nais lamang nating ipakita ang punto na ang Israel ay nangangailangan ng pagbabayad-sala. Kailangan nila ng sakripisyo dahil hindi nila pinaniwalaan na ibibigay ng Diyos sa kanila ang lupain.

Isang pagtatapat na walang anumang pag-asa ng kapatawaran, isang pagtatapat na ang layunin lamang ay hatulan sa kamatayan. Ito ba ay kumakatawan sa karakter ng Diyos?

Sapagkat ang Ama ay hindi humahatol sa sinuman, kundi ibinigay Niya ang buong paghatol sa Anak: (Juan 5:22)

Humahatol kayo ayon sa laman; ako'y hindi humahatol sa sinuman. (Juan 8:15)

Ang aking Ama ay hindi humahatol sa sinuman. Kaya, ito ay hindi naaayon sa karakter ng Diyos, ano ba talaga ang nangyayari rito.

Ngayon, ang sakripisyo sa aklat ng *Pagbabayd-sala* kapag tinalakay ko ang pagtubos mula sa perspektiba ng tao, ay nangangailangan ng sakripisyo hindi lamang ng nagkasala, kundi pati ng inosente. Kaya, nais nating tanungin ang ating sarili. Iniaalay ni Josue ang kaniyang 'anak' na si Acan bilang sakripisyo upang tubusin ang paglabag na nagawa sa Israel at ang kapahamakan sa Ai. **Ngunit ang sakripisyo ay nangangailangan hindi lamang ng kamatayan ng agad na nagkasala, kundi pati ng mga inosente.**

At dinala ni Josue, kasama ang buong Israel, si Acan na anak ni Zerah, pati ang pilak, ang kasuotan, at ang piraso ng ginto, kasama ang **kaniyang mga anak na lalaki at babae, ang kaniyang mga baka, asno, tupa, tolda, at lahat ng kaniyang ari-arian:** at

dinala nila ang lahat sa Lambak ng Achor. At sinabi ni Josue, Bakit mo kami inabala?...

Kawili-wili na ang kanyang pangalan ay Tinawag na Trouble (Abala). Bakit mo kami inabala? Aba, ang pangalan ko ay Abala. Ito ba ang tunay niyang pangalan o ibinigay lang sa kanya ang pangalang iyon pagkatapos? At ito ay nasa Lambak ng Achor. Kaya, ang lugar ay tinawag na Abala. Siya ay Abala. Siya ay nagdulot ng abala. Ano ba talaga ang nangyayari rito?

...Bakit mo kami inabala? Sinabi ng PANGINOON, Ikaw ang aking aabalihin sa araw na ito. **At binato siya ng buong Israel ng mga bato, at sinunog sa apoy, matapos silang batuhin ng mga bato.** (Josue 7:24–25)

Tanong. Maaari nating sabihin na ang asawa ni Acan ay malamang na may kinalaman dito. Maaari ba nating sabihin iyon? Maaaring alam niya. Posible. May makatuwirang posibilidad na siya ay may alam at samakatuwid ay naging kasabwat pagkatapos ng pangyayari. Posible ring wala siyang nalalaman, ngunit mahirap isipin iyon kung ang mga bagay ay nakatago sa ilalim ng kanilang tolda. Malamang ay alam niya, ngunit hindi natin tiyak. Ang mga anak naman, sila ba ay nasa wastong gulang? Sila ba ay menor de edad? May alam ba ang mga anak tungkol dito? Mas malabong may nalalaman sila. At pagkatapos, dumako tayo sa mga baka at mga asno. Sila ba ay may kasalanan? Paano sila magkakaroon ng kasalanan? Paano nila malalaman ang anumang nangyayari, at bakit sila isinakripisyo? Sila ay mga hayop lamang, walang muwang. Sila ay walang kasalanan. Gayunman, sila ay isinakripisyo kahit wala silang sala. Ngunit sa pagbabayad-sala ng tao, kinakailangan na ang walang sala ay maisakripisyo kasama ng may sala. Ito ang sipi na mayroon ako.

Gaya ng ating natuklasan sa kabanata apat, ang pagnanais na pumatay ay isang pagpapakita ng pagkapoot ng tao laban sa Anak ng Diyos at sa babaeng umakay kay Adan na kumain ng bunga. Ang pagnanais na patayin ang may sala ay isang pagpapahayag ng satanikong paghihiganti. Ang pagnanais na

patayin ang walang sala ay isang paghahayag ng pagnanais ni Satanas, mula pa sa simula, na patayin ang Anak ng Diyos.

Ang pagbabayad-sala ng tao ay laging nangangailangan ng kamatayan ng walang sala at ng may sala. Si Eba ay may sala, si Kristo ay walang sala, at iyon ang naging pagtubos para kay Adan.

Ang dalawang prinsipyong ito, ang pagpatay sa may sala at sa walang sala ay makikita sa mga salaysay ng Bibliya at mga pagpapakita ng orihinal na binhi sa Genesis 3:12 - “ang babaeng ibinigay mo sa akin.” (*At-One-Ment*, p. 62)

Ganito gumagana ang pagbabayad-sala. Kaya kinakailangang mayroong walang sala. Kahit papaano, alam natin na ang mga hayop ay walang sala. Ang mga anak ay marahil ay walang sala. Ang asawa ay posibleng walang sala. Hindi natin tiyak.

May sala rin ba ang pamilya ni Acan? Walang binanggit tungkol sa anumang pagpapahayag o pag-amin ng kanyang pamilya. Nabigyan ba sila ng pagkakataong magsalita para sa kanilang sarili? Nabigyan ba sila ng pagkakataong magbigay ng anumang impormasyon? Tahimik sila sa salaysay na ito. At sa konteksto ng katahimikan, maaari ba nating sabihin na sila ay “walang tinig” at sila ay “inihiwalay” o “pinutol”? Anong wika ang aking ginagamit? “Gaya ng tupa sa harap ng mga manggugupit nito ay walang imik,” “siya ay pinutol mula sa lupain ng mga buhay” (Isaias 53:7–8). Wala silang tinig. Wala silang anumang maihahain na maipaglalaban. At mahigpit na ipinagbabawal ng Torah, pansinin,

Ang mga ama ay hindi dapat patayin dahil sa mga anak, at ang mga anak ay hindi rin dapat patayin dahil sa mga ama: ang bawat tao ay papatayin dahil sa sarili niyang kasalanan. (Deuteronomio 24:16)

Ang kuwento ni Acan ay isang paglabag sa Torah. Hindi ito kalooban ng Diyos sapagkat malinaw na itinaturo ng Torah na hindi maaaring

patayin ang mga anak dahil sa kasalanan ng kanilang mga magulang. Gayunman, ang mga anak ni Acan ay pinatay dahil sa kanyang kasalanan, maging sila man ay naging kasabwat pagkatapos ng pangyayari o hindi. Hindi maaaring patayin ang mga anak dahil sa kasalanan ng kanilang mga magulang. Maaari kong ulitin ang pangungusap na iyon nang paulit-ulit sa loob ng isang oras. Hindi nila ginawa ang krimen. Maaaring tinakpan nila ang nangyari, ngunit hindi natin alam kung sila ay limang taong gulang, sampu, labinlima, dalawampu, o tatlumpu. Hindi natin alam kung ilang taon na sila.

Ngunit may usapin ng pananagutan. At kapag dumating na sa edad ng pananagutan, may tungkulin na magsalita. Kung ang isang kasapi ng iyong pamilya ay nakagawa ng krimen na laban sa Sampung Utos at laban sa kaayusang panlipunan, ito ay nararapat na iulat.

Tagapakinig: Hindi rin kinakailangang alam nila, maaaring ito ay itinago sa kanila.

Pr. Adrian: Oo. Hindi nila kailangang malaman. Maaaring nangyari ito habang sila ay natutulog. Maaaring hindi nila alam. At malamang na hindi nila alam. At kung may kahit kaunting pang-unawa si Acan, alam niya ang prinsipyo, mas kaunti ang nakakaalam, mas mabuti. Kung malalaman ng kanyang mga anak, maaari nilang ikwento sa mga anak ng kapitbahay, hindi ba? Kaya, hindi mo sinasabi sa mga bata. Ngunit sila ay pinatay, walang isang salita.

Hindi ba't may kasabihan tayo na "Ang katahimikan ng mga tupa"? Kahit na hatulan natin silang may sala dahil sa kasalanan ng kanilang ama, malinaw pa rin sa Torah na hindi mo sila maaaring patayin. Wala bang lugar para sa pagsisisi? Wala bang pagkakataong hikayatin sila na aminin at talikuran ang kanilang kasalanan? Hindi ba iniaalok sa kanila ang kaloob ng kaligtasan? Sa pananaw ng tao, hindi, sapagkat 36 na lalaki ang napatay at ang Israel ay nahihiya. At dito nakasalalay ang pinakapuso ng usapin. Sila ay naapi. Ang kanilang pagmamataas ay wasak. At ngayon, kailangan nila ng paghihiganti.

Tagapakinig: Maaari ko bang ipahayag ito sa ibang paraan? Kailangan

ng bayan na makaramdam ng kaligtasan.

Pr. Adrian: Kailangang makaramdam ng kaligtasan ang bayan. Magandang paraan iyon ng pagpapahayag.

Tagapakinig: Ito ang kasalukuyang naririnig natin.

Pr. Adrian: Kailangan nilang muling maramdaman ang kapanatagan at ginhawa.

At paano naman ang mga hayop? Hindi natin maaaring sabihing may alam sila sa kasalanan ni Acan o may bahagi sila rito sa anumang paraan.

Tagapakinig: Kahit na may alam sila o nakita ito, hindi ito makatwiran.

Pr. Adrian: Hindi ito makatwiran. Isa lamang itong bagay. Hindi nila... Sila ay ganap na walang sala. At tiyak na ipinapakita nito ang prinsipyo ng pagbabayad-sala. Ang kamatayan ng may sala at ang kamatayan ng walang sala. Isang simbolo ng kamatayan ni Kristo ang ipinapakita sa kamatayan ng mga hayop na ito at marahil pati na rin sa mga bata, malamang sa mga bata. Ang mga bata ay pinatay upang tubusin ang pangangailangan ng Israel na muling makaramdam ng kapanatagan sa kanilang relasyon sa Diyos. Ito ang tinatawag na penal substitution.

Tagapakinig: Kailangan ba nilang humanap ng 36 na tao na papatayin, bilang “isa para sa isa”?

Pr. Adrian: Marahil si Acan, ang kanyang mga anak, at lahat ng kanyang mga hayop ay maaaring umabot sa 36. Isang bagay na dapat pag-isipan.

Habang sila ay binabato hanggang mabasag ang kanilang mga bungo (paumanhin sa tahasang paglalarawan—ngunit iyon nga ang nangyari, hindi ba?), hindi ba naramdaman ni Kristo ang lahat ng iyon? Itanong mo lamang sa iyong sarili ang tanong. Bakit gagawin ni Kristo na “saktan ang sarili upang ipaghiganti ang sarili?” Hindi ba ito ang krus na dinaranas ni Kristo? Wala ba Siyang nararamdaman?

Wala ba Siya roon habang ang mga bata ay inaakay palayo, habang ang kanilang mga ulo ay dinudurog ng mga bato, na nagtatanong, ano ang ginawa ko? Ito ba ang Diyos ng pag-ibig? Ngayon ay winawasak ako at ang buong pamilya ko?

Kinailangan ng Israel ang kapatawaran dahil sa kanilang labis na pagtitiwala sa sarili na humantong sa pagkamatay ng 36 na lalaki. Kinailangan nilang malaman na ang Diyos ay kasama pa rin nila at pinatawad ang buong bansa. Si Acan at ang kanyang pamilya ang naging paraan ng pagtubos para sa bansa. Wala nang kapatawaran para sa kanila, kundi paghatol at kamatayan lamang, gaya ni Kristo sa Krus. Wala nang ibang daan palabas.

Si Acan mismo ang nagdala ng ganitong kaparusahan sa kanyang sarili; hindi siya walang sala. Ginawa niya ang mali at siya ay naghihirap dahil sa bunga ng kanyang sariling mga pagpili. Ang kanyang mga kilos ang nagdulot ng kanyang sariling kapahamakan at siya ang responsable sa kanyang pagbagsak. At siya rin ang responsable sa paglalagay ng kanyang pamilya sa panganib. Ngunit mahirap sabihing ang kanyang mga anak ay kinakailangang pagdaanan ang parehong kaparusahan, lalo na't ipinagbabawal ito ng Torah. Napakahirap sabihing ganoon.

Muli, ang prinsipyong bawat kasalanan ay dapat parusahan ay nangangailangan ng sakripisyo at handog. Hindi ito kalooban ng Diyos, ngunit kailangan ito ng Israel upang maibalik sa kanilang isipan ang pabor ng Diyos. Nais ng Diyos na ang mga bagay na iyon ay sinunog at winasak. Maliwanag ito.

Kinailangan ng Israel na mamatay si Acan at ang kanyang pamilya upang muli nilang maramdaman na sila ay ligtas sa harap ng Diyos at na hindi sila pababayaang ng Diyos. Iyon ang kanilang kinailangan. At dahil dito, pinahintulutan ng Diyos na mangyari iyon. Kung hindi, tuluyang babagsak ang kanilang pananampalataya at sila ay ganap na mapupuksa sa balat ng lupa. Kaya kinailangang mamatay si Acan.

At sa partikular na kasong ito, malamang na mamamatay pa rin si

Acan. Ngunit bakit hindi tulad ni Nabal, na nang maunawaan niya ang nangyayari ay pinaghaharian siya ng matinding takot, bakit hindi tulad nina Ananias at Safira, na labis na nasindak sa nangyari kaya inatake sa puso at namatay, dahil si Satanas ay dumurog sa kanyang isipan. Bakit hindi mamatay sa ganoong paraan? Bakit sa ganitong paraan? May libu-libong paraan upang mamatay, kaysa ang bayan ng Diyos ang kailangang gumawa nito. Ito ang naging kabayaran ng pagbabayad-sala. Dinanas ni Kristo ang Krus sa pagkawala ng mga namatay, upang maibalik ang pag-asa at pagtitiwala ng Israel. Ito ang penal substitution. Ang pamilya ni Acan ay kumakatawan sa penal substitution.

Ito na ang pagtatapos ng presentasyon. Kaya umaasa ako na ito ay nagbigay sa inyo ng ilang bagay na mapag-iisipan. Bibigyang-diin ko ang puntong ito (para sa mga nais mag-clip ng aking mga video), hindi ko sinasabing walang sala si Acan. Siya mismo ang nagdala nito sa kanyang sarili. Inilagay niya sa panganib ang kanyang pamilya at pinahintulutan ng Diyos na ang mga bunga ng kanyang mga pagpili ang sumira sa kanya. Hindi nakialam ang Diyos. Ngunit alam din ng Diyos na hindi tatanggapin ng Israel ang pagbabayad-sala at pakikipagkasundo sa Kanya hangga't may namamatay at may nagbabayad ng halaga. At iyan ang nakikita nating nagaganap sa partikular na salaysay na ito, at nagbibigay ito sa atin ng isang ibang pananaw. Kung paano nagdusa ang Diyos habang ang mga batang iyon ay binabato hanggang mamatay kasama ng kanilang mga magulang. Ngunit iyon ang halagang kinailangan upang iligtas ang Israel, sapagkat iyon ang kanilang kinailangan.

Sige. Maraming salamat sa inyong lahat. Tayo ay manluluhod at magtatapos tayo sa panalangin.

Pangwakas na Panalangin:

Ama naming nasa langit, nagpapasalamat kami na maaari naming basahin ang mga kuwentong ito. Ayaw naming hatulan ang sinuman sa mga taong ito dahil ang mga kuwentong ito ay sumasalamin sa aming kalikasan. At kapag nagkakaroon ng mali sa aming buhay, ang

ating likas na ugali ay sisihin ang iba at ihiwalay sila, at gawing dahilan nila ang mga nangyari.

Ama, nagpapasalamat kami na maaari naming pagnilayan ang mga kuwentong ito. Sinusubukan mong ipaalam sa kanila kung ano ang kanilang gagawin, kung ano ang kailangan nilang gawin upang maligtas. At maaari naming ito'y bigyang-kahulugan bilang Iyong utos kung ninanais namin. Pinapayagan ito ng Hebreo, o maaari rin naming bigyang-kahulugan bilang isang hula. At lahat ng iba pang pagkakaiba. Sinumang magtatanggol sa pagbato sa mga anak ni Acan ay wala sa kaharian ng langit at wala rin sa Torah. At masasabi ko lamang, Diyos tulungan Mo sila. At dalangin ko na tulungan Mo rin kaming lahat, sa pangalan ni Hesus. Amen.

PAGBABAYAD-SALA NI ACHAN

Ang pangalang Acan ay nangangahulugang gulo o tagapagpasimula ng gulo. Binigyan ng Diyos ng tiyak na utos na huwag kunin ang alinman sa mga nakuhang panalo sa Jerico, lahat ay dapat sirain, at ang ginto at pilak ay ilagay sa kaban ng yaman. Lumaban si Acan sa utos na ito, na nakaapekto sa mga sumunod na pangyayari sa kanilang pagkatalo sa Ai.

Ang kamatayan ni Acan, bagama't naiintindihan, ay nagbubukas ng ilang katanungan, lalo na tungkol sa kanyang pamilya at mga hayop. Lahat sila ay namatay kasama ni Acan. Sinasabi ng Bibliya na ang mga anak ay hindi dapat parusahan dahil sa kasalanan ng kanilang mga magulang.

Ang mga ama ay hindi dapat patayin dahil sa kanilang mga anak, at ang mga anak ay hindi rin dapat patayin dahil sa kanilang mga ama: ang bawat tao ay papatayin dahil sa sarili niyang kasalanan. (Deuteronomio 24:16)

Bakit pinatay ang mga anak ni Acan gayong ipinagbabawal ng batas ang ganitong gawain? Mayroon pa bang ibang aspeto ng kuwento na may kaugnayan sa kasaysayan ng Israel at sa kanilang kakayahang magtiwala sa pagkalinga at probisyon ng Diyos?